

PRAHA
ORIENTAČNÍ PLÁN MĚSTA
1:20 000

ŠESTIDÍLNÁ KRIMINÁLNÍ SÉRIE PODLE SKUTEČNÝCH UDÁLOSTÍ. OD POLICISTY, KTERÝ JE ZAŽIL.

DEVADESÁTKY

 Česká televize

DEVADESÁTKY

Začátek 90. let. Svoboda pro všechny přináší strmý nárůst kriminality. Policie nemá metodu, čas ani prostředky, jak tomu čelit. Zdá se, že velcí i malí grázlové budou mít definitivně navrch... Na pražské 1. oddělení nastupuje mladý vyšetřovatel Tomáš Kozák. Zkušený operativce Václav Plíšek novému kolegovi nevěří. Bezprecedentnímu přísunu vražd ale musí čelit společně. Začíná válka kutilů policie s mantáky zločinu.

Šestidílná minisérie Devadesátky vypráví skutečné kauzy z doby, kdy se mafiáni smáli policistům do obličeje. Kdy oni mohli všechno a policie jen to, co si vybojovala. Od tvůrců Případů 1. oddělení.

ZAJÍMAVOSTI

Seriál se natáčel v období od 7. 2. 2020 až do 13. 12. 2020. Zejména kvůli koronaviru došlo k posunům natáčení a též se musely dotáčet podzimní a zimní motivy, které se nestihly natočit na jaře. Původně bylo natáčení naplánováno od února do června roku 2020 s letní dotáčkou v délce trvání 14 dní. Celkem bylo 68 natáčecích dní.

Natáčení probíhalo v Praze, blízkém okolí, Kladně, Neratovicích, Loučni a jižních Čechách.

V původním Discolandu se podařilo najít autentické části, které byly v devadesátých letech umístěny na fasádě. Upravený exteriér Discolandu zůstal po dohodě s majiteli i po natočení zachován. Vnitřní prostory jsou však už velmi poničené, pro natáčení interiérů se tak musel najít náhradní prostor.

ANOTACE DÍLŮ

1. DÍL

Rok 1993. Obávaný bodyguard je zastřelen v tiché ulici. Další nájemná vražda, kterou musí vyřešit pražské 1. oddělení. Vyřizují si tu účty vládcí podsvětí? Zločinů přibývá, každý týden další mrtví, mafiáni mají pocit, že tahají za delší konec provazu, a mnohý z policistů přemýšlí, jestli nemá přejít na druhou stranu zákona.

2. DÍL

Zastřelená manželka mafiána, majitele diskotéky, kde se scházejí popové celebrity. Policisté, kteří slouží na pražských obvodech, se už naučili jít vládcům podsvětí na ruku. Proto musí lidé z pražského oddělení vražd jednat na vlastní pěst... Na začátku devadesátých let hrálo každé policejní oddělení a každý policista sám za sebe. O to víc se cenili partáci, na které bylo spolehnouti.

3. DÍL

Do nepřehledných vztahů pražského podsvětí přicházejí noví lidé, kteří si chtějí urvat kus města pro sebe. Číňané si vyřizují spory mačetou, Albánci a Arméni po sobě střílejí kvůli malicherným hádkám, čeští kriminálníci si poštou posílají výbušná zařízení... Má policie spolupracovat s podsvětím, které nabízí informace vedoucí k odhalení zločinů?

4. DÍL

Jen v Praze se stane přes padesát vražd ročně. Kam vlastně pachatelé odklízejí těla, která se nikdy nenašla? Příběh z časů, kdy dostat mafiána znamenalo se s ním kamarádit. Z dob, kdy vám bývalý kolega z přátelství nabízel lépe placené místo na druhé straně zákona.

5. DÍL

Je odklizení nepohodlných mrtvol nová forma podnikání podobně jako střelba na objednávku? Do jaké hloubky se dokážou ponořit policejní potápěči a co nakonec pachatele usvědčí? A podaří se policejní akci utajit, než ji média prozradí pachatelům?

6. DÍL

Rozsáhlé zatýkání a akce policejní zásahovky přivede na služebnu pestrou společnost podezřelých, kteří se podíleli na sérii brutálních vražd. Jaké jsou mezi nimi vztahy? Který z předvedených představuje nejslabší článek? A kdo z nich je střelcem, který zabil bodyguarda Jívu?

JOSEF MAREŠ

SCENÁRISTA

POŘÁD SE SNAŽÍM PSÁT PŘEDEVŠÍM TAK, ABY SE TO LÍBIL O DIVÁKŮM

Případy 1. oddělení dokázaly vyvolat velkou vlnu odezvy: zmínili jste, že se Vám po odvysílání jedné z epizod ozval sám skutečný pachatel. Myslíte si, že Devadesátky způsobí něco podobného? Nebál jste se otvírání Pandořiny skříňky z minulosti?

Neukazujeme nic úplně nového. Jedná se o případy skoro třicet let staré, o kterých byly napsány knihy a natočen i film. Tyto případy byly mnohokrát opakovaně dopodrobna rozebírány v tisku, v rozhlasu i v televizi. My jsme jen dali dohromady a napsali příběh, jak se tyto případy udály z pohledu samotné policie.

Bylo od začátku jasné, že Devadesátky budou koncipovány jako prequel Případů 1. oddělení? Kde se tato myšlenka vzala?

Vzhledem k tomu, že při psaní Případů i Devadesátek vycházím ze svých osobních zkušeností, to jinak ani nešlo. Nemohl jsem si přece vymyslet jiné 1. oddělení než to, na kterém jsem pracoval.

Cítil jste kvůli úspěchům Případů 1. oddělení při psaní Devadesátek respekt?

Respekt není to správné slovo, spíše závazek to nepokazit a nezklamat diváka.

Jak jste zacházel jako scenárista s postavami, které divák zná z Případů 1. oddělení?

Tady musím poděkovat svému kamarádovi a spoluautorovi Případů Honzovi Malindovi, který většinu postav Případů vymyslel a který svolil, že si Kozáka, Korejse a Plíška můžu do Devadesátek půjčit a ukázat je o třicet let mladší. Snažil jsem se s nimi pracovat tak, abych Honzu ani diváka nezklamal.

S režisérem Peterem Bebjakem jste spolupracoval i na Případech – bylo to tentokrát v něčem jiné?

Možná to bylo trochu jiné v tom, že se točilo

v „době covidové“ a vše bylo o dost složitější. Jinak spolupráce s Peterem je vždy super, ať točíte cokoli.

Na kterou ze zpracovávaných kauz vzpomínáte nejsilněji? Změnil se při psaní Váš pohled na některou z nich?

Na celou tu dobu vzpomínám na jakoby homogenní celek. Byl jsem mladý, plný energie a nadšení a všechno kolem mě bylo strašně rychlé. Při psaní některých scén jsem to aspoň na chvíli prožíval znovu a snad ten samý pocit prožijí sem tam i diváci.

Podle čeho jste si vybíral kauzy, které zpracujete?

Hned na začátku jsme se s producentem Michalem Reitlerem dohodli o nosné kauze, ke které nějak automaticky naskakovaly ty ostatní.

Jak moc tentokrát scénáře odpovídají skutečnosti a na kolik jsou podmíněny autorskou licencí?

Myslím, že autenticita vyšetřovaných případů je stejná, jako je tomu v Případech. Co je autorská licence, to je určitě chování a vedlejší příběhy jednotlivých detektivů a jejich blízkého okolí. To je vymyšlené. Takže jen doufám, že se nebudou ozývat kolegové, kteří se v tom poznají, že by se takhle nezachovali. Není to dokument, je to hraná tvorba, tak to doufám budou brát. Já to tak beru taky. A jim za to dopředu děkuji.

V devadesátých letech byl údajně výrazně vyšší počet vražd – můžete uvést důvody, proč tomu tak bylo?

K tomuto nárůstu zcela jistě přispěla amnestie Václava Havla, jinak dle mne zcela jistě

našeho nejlepšího novodobého prezidenta. Policie, ale vlastně celá naše společnost nebyla na tak masivní amnestii vůbec připravená. U většiny amnestovaných, ale i u nově se adaptovaných, do té doby skrytých kriminálních žvlů zavládlo přesvědčení, že teď je povoleno cokoli. K tomu přidejte otevření hranic a vstup cizojazyčných zločineckých struktur z bývalého Sovětského svazu, Albánie, Jugoslávie, Číny, Vietnamu, Rumunska, Bulharska... a můžete si odpovědět sám.

Co podle Vás ve skutečnosti představovalo ten zlomový moment, kdy kriminalita po období začátku devadesátých let opět klesla? Existoval třeba nějaký zlomový případ, po kterém se zločinci „lekli“?

Docházelo k tomu postupně. Policie nejdříve sem tam uhrála remízu, pak začala i vyhrávat a lidé si začali více a více uvědomovat, že se k vyřešení sporů více vyplatí najmout si dobrého právníka než tvrdého pistolníka.

Měli podle Vás policisté v devadesátých letech oproti svým kolegům z dneška naopak nějakou výhodu?

Policista se nemusel obávat, že ho při jakémkoliv zákroku může kdokoliv natočit na mobil, záznam sestříhat a někde zveřejnit. Když mě zastavili kolegové při silniční kontrole, stačilo vytáhnout placku. Nebylo tolik někdy až nesmyslných předpisů, vyhlášek a nařízení. A nepamatuji se, že by došlo k nějakému úniku informací ze spisu.

Co podle Vás představuje vlastnost, kterou policista v devadesátých letech zkrátka musel mít?

To, co musí mít i dnes. Policista je tu vždy proto, aby se poctivý občan nebál o majetek a zdraví. Tak tomu bylo v devadesátých letech

a je tomu tak i dnes. Na tuhle službu musí být každý policista připraven.

Psaní scénářů jste se začal věnovat až v průběhu života – jste na sebe čím dál přísnější a tím pádem je i těžší něco napsat, nebo pro Vás psaní naopak představuje čím dál snazší záležitost?

Pořád se snažím psát především tak, aby se to líbilo divákům. Teď, po odchodu z činných policejních složek, se navíc nemusím obávat neočekávaných reakcí mých tehdejších nadřízených.

Kdybyste měl pominout případy jako takové, jak na dobu devadesátých let vzpomínáte?

Byl jsem o třicet let mladší. Ti, co jsou stejně staří nebo starší, jistě pochopí, o čem mluvím.

PETER BEBJAK

REŽISÉR

**DOBŘÁ KRIMINÁLKA JE VŽDY SILNÝ
A PŘEKVAPIVÝ PŘÍBĚH SE ZAJÍMAVÝMI
POSTAVAMI**

Když se objevila příležitost Devadesátky natočit, rozmýšlel jste se dlouho?

Nerozmýšlel, protože bylo jasné, že bude dělat takřka stejný kreativní tým jako Případy 1. oddělení, a tím pádem jsem měl záruku, že půjdu do něčeho, co je postaveno na autentických základech a co se bude realizovat s kvalitními lidmi.

Korejs, Kozák a Plíšek – vedl jste nějak jejich představitele Mikluše, Bartoše a Fingera k tomu, aby napodobovali projev herců, kteří tyto postavy ztvárňují v Případech 1. oddělení?

Popravdě nám o to ani nešlo – možná u některých postav jsou tam stejné znaky, ale přece jen ten rozdíl dvacet let dává i prostor k tomu, aby se osudy postav a jejich projev trochu změnil. Diváky by ale mohlo bavit tyto malé drobnosti a podobnosti hledat.

Mění na Vaší práci něco fakt, že se série odehrává na základě skutečných událostí? Jak důsledně jste zvyklí s fakty pracovat? Studujete skutečné případy?

Pokud je možnost, vždy si nastudují dostupné materiály, obrazovou dokumentaci, publicistické relace, které byly na dané téma realizovány, a když to je možné, tak se to snažíme alespoň připodobnit realitě. Ale je to přeci jen dramatická tvorba a při té se s posunem od reality, i když jsou to případy inspirované reálnými postavami a skutky, počítá.

Co spolupráce s Josefem Marešem na Devadesátkách? Bylo to oproti Případům tentokrát v něčem jiném?

Byla to stejná, v Devadesátkách si tentokrát i zahrál. Je pro nás důležitý pohled jeho samotného i jeho kolegů – tedy lidí, kteří kauzy prožili.

V minulosti jste točil například dokumentární Největší kriminální případy Slovenska, kdy jste měl přístup ke spisům, znal jste výpovědi svědků – i v Devadesátkách jsou k vidění archivní záběry. Jakou míru „dokumentárnosti“ má podle Vás hraný seriál mít?

Vychází-li z reality, měl by ji do jisté míry ctít a nepřizpůsobovat si ji podle svých potřeb. Ale když se nejedná o dokument, je míra autorského přístupu k tématu, postavám, ději možná.

Co je podle Vás tím, co dělá dobrou kriminálku dobrou kriminálkou?

Vždy je to silný a překvapivý příběh se zajímavými postavami.

Jak Vy sám vzpomínáte na slovenská devadesátá léta? Troufnete si říct, zda byla oproti českým v něčem jiná?

Krvavá, velmi krvavá – velké množství lidí zmizelo a až v současnosti se dozvídáme jejich osudy. Byl to Divoký východ.

Celou Vaší tvorbou se prolínají motivy zla, ale zároveň nejednoznačné charaktery. Co podle Vás v devadesátkách převažuje?

Zvláštnost doby, kdy se rodila a zároveň i kastrovala demokracie.

Jde o Váš další televizní projekt, rozlišujete nějak mezi prací na televizní sérii a prací na celovečerním filmu?

To je vždy tak trochu dáno náročností, prostředky a způsobem samotné výroby. Jednoduše jsem rád, když mě projekt, na kterém dělám, baví a je natolik inspirativní, že mám pocit něčeho nového a výjimečného.

TOMÁŠ FERTEK

DRAMATURG

JSME MOŽNÁ JEŠTĚ DŮSLEDNĚJŠÍ A VĚRNĚJŠÍ REALITĚ NEŽ V PŘÍPADECH 1. ODDĚLENÍ

Kde se vzala myšlenka na to, že Devadesátky budou prequelem Případů 1. oddělení?

Při práci na předchozích dvou řadách Případů občas Josef Mareš po dvou pivech vyprávěl historky ze začátků své policejní služby. Něco z toho byly známé příběhy, ale podané z tak nečekaného úhlu a s tak bizarními detaily, že jsme si je zapamatovali a říkali si, že by stálo za to je odvyprávět. Ale ten přímý impuls myslím vznikl z Marešovy dohody s Michalem Reitlerem, kdy hledali, na čem by stálo za to spolupracovat, a tenhle starší námět se logicky vynořil. Devadesátky a Případy 1. oddělení spojují především postavy. Jinak se ty seriály v mnohém liší. Devadesátky jsou na rozdíl od epizodně pojatého Prvního oddělení historicky pojatou filmově vyprávěnou minisérií.

Korejs, Kozák a Plíšek – tři postavy, které se nyní ukáží ve svých mladších podobách. Bylo dramaturgicky náročné kočírovat jejich osudy?

Vlastně ne, protože se pořád dosti drží reálných předloh a jejich tehdejších osudů. Tak trochu jsme vzali backstory už existujících seriálových postav a promítli je na plátno začátku devadesátých let.

Prozradíte, zda se s dějovou linkou naznačenou v Devadesátkách bude pracovat v další řadě Případů 1. oddělení?

Spíše ne, ale k jedné postavě z Devadesátek se ve třetí sérii krátce vrátíme.

Existují nějaké další plány na to, co s postavami z Případů 1. oddělení bude? Budou nějaké další prequely a sequely?

Nikdy neříkej nikdy, ale v tuhle chvíli mi přijde, že kriminalistickou kariéru Josefa Mareše jsme vyčerpali do puntíku. Takže na žádné další rozvíjení či odbočky to nevypadá.

Jak jste pracovali s faktem, že se jedná o skutečné případy? Tentokrát se navíc v seriálu vyskytují i archivní záběry. Kolik prostoru dostala autorská licence?

Kostra příběhu je dosti pevná, odkazuje na realitu a je do značné míry i dohledatelná, včetně konkrétních dnů, kdy se to či ono stalo. V tomhle smyslu jsme možná ještě důslednější a realitě věrnější než v Případech 1. oddělení. Takže pokud Josef Mareš něco domýšlel, tak hlavně v osobních linkách kriminalistů.

Byla práce s Josefem Marešem tentokrát v něčem naopak jiná?

Myslím, že práce byla jiná hlavně pro něj. Napsat minisérii je o dost složitější než pracovat na epizodním seriálu, navíc na to byl tentokrát jako autor sám. Takže scénář Devadesátek, a že je opravdu dost komplexní a promyšlený, je především jeho dílo. Kolega Matěj Podzimek mu pomáhal až ke konci s laděním některých situací a postav. Ale ta hlavní konstrukce je jeho a myslím, že je to základ mimořádné kvality té minisérie. Ta druhá část jde za realizačním týmem. Tedy Peterem Bebjakem jako režisérem a Martinem Žiaranem, kameramanem. Všichni tři odvedli mimořádnou práci.

MARTIN FINGER

KPT. VÁCLAV PLÍŠEK

ZAHRÁT SI KRIMINALISTU JE PRO MĚ VŽDY SVÁTEK

Jste fanouškem detektivek? Sledoval jste Případy 1. oddělení?

Detektivky mám rád. Na jejich sledování ani čtení už ale moc času nemám. Takže i z Případů 1. oddělení jsem viděl jen asi jeden a půl dílu.

Ztvárňujete mladší verzi Václava Plíška, tedy postavu, kterou v Případech 1. oddělení hraje Bolek Polívka. Radil jste se s ním o této roli? Nakoukával jste si jeho ztvárnění Václava Plíška?

Když jsem se dozvěděl, že tuto roli budu hrát a že budu mladším Bolkovým já, znovu jsem si jeden díl Případů pustil a na Plíška v jeho podání trochu víc zaostřil. Ale pak už jsem na to nemyslel, šel jsem si svou cestou, podobně jako před časem, když jsem hrál mladšího Jindřicha původně z Pelíšků v podání Jiřího

Kodeta. Bolkovi Polívkovi jsem před začátkem natáčení Devadesátek kdesi řekl, koho budu hrát, a on se jen potutelně usmíval.

Když se divák podívá na Václava Plíška v Případech 1. oddělení a na jeho mladší verzi v Devadesátkách, najde tam nějaké styčné body?

Podle toho mála, co jsem z Případů prvního oddělení viděl, můžu porovnávat jen opatrně. Určitě je to pořád Plíšek, který rád chodí na ryby. Z toho si odvozuji málomluvnost a pak samozřejmě velké kvality kriminalistického vyšetřovatele. V mém mladším podání jde samozřejmě o trochu živějšího a akčnějšího muže, pokud tohle slovo v případě Plíška vůbec můžu použít. Prostě rybářská nátura.

Co považujete za klíčové vlastnosti, které by policistům v devadesátých letech neměly chybět?

Urputnost, vytrvalost, schopnost improvizovat, smysl pro spravedlnost a mít pro strach uděláno.

Vy jste údajně o studiu kriminalistiky skutečně uvažoval, ale právě Ondřej Sokol Vás přesvědčil, abyste se dal na herectví – lákala by Vás tato práce stále? Že jste se jako herci sešli znova u tohoto seriálu v těchto rolích, se zdá až symbolické – vzpomněli jste si na to?

Na to vzpomínám vždy, když po všech těch vražích a jiných kriminálních, které jsem pár let zpátky hojně hrál, bývám teď už konečně před kamerou často kriminalista. Já si natáčení užíval ohromně. A že jsme byli s Ondřejem detektivní partáci, to už bylo z říše snů, absolutní štěstí. V dobách, kdy jsem nejvíc prožíval, že se jednou stanu velkým kriminalistou, jsme s Ondrou trávili skoro každou volnou chvíli a občas jsem ho s touhle svou vášní asi dost otravoval. Teď byl se mnou u toho, kdy jsem si na správnáckého policajta aspoň hrál a on si hrál se mnou. Jsem dnes rád, že je to pro mě jen jako. Být kriminalistou ve skutečnosti, byl by můj život plný opravdové temnoty tohoto světa – a mně ta, která mě atakuje každý den z médií, bohatě stačí.

Byla to právě možnost vrátit se, byť takto zprostředkovaně, ke kriminalistice tím, co Vás přesvědčilo, abyste na nabídku kývl? Jaké byly další faktory?

Jak už jsem řekl, zahrát si kriminalistu je pro mě vždy svátek. Tím nejdůležitějším důvodem ale byly skutečné události z devadesátých let, o kterých tato minisérie je. Byla to specifická

a hodně divoká porevoluční éra naší země, kdy nával takzvané svobody odšpuntoval v masivním množství i to zlé v lidech. Dalším velmi důležitým faktorem pro mé účinkování v Devadesátkách byla osoba režiséra Petera Bebjaka a jeho týmu v čele s kameramanem Martinem Žiaranem. Točit s nimi je radost.

S Ondřejem Sokolem jste společně psali a hráli divadlo už od studentských let, od té doby Vás obsadil do řady inscenací, které režíroval, a udělali jste spolu i snímek Krásno. Projevuje se to nějak na Vašem nynějším společném hraní?

Určitě. Naše vzájemné napojení je tak výjimečné, že to asi s žádným jiným hercem nebo herečkou mít nikdy nemůžu. S Ondřejem to neanalyzujeme, ale naše životy prožité takto blízko u sebe se prostě v práci projevují. Nedávno jsme u nás v Činoherním klubu dernírovali inscenaci Americký bizon, ve které jsme spolu hráli a Ondřej to i režíroval. Zrovna v této hře to pro mě byla esence možného

napojení herců na sebe. Skoro neexistoval podnět, který bychom nechali jen tak ležet. Hravost a radost! A pořád se máme co učit, pořád jsme něčím překvapováni. Při natáčení Devadesátek mě bavily scény, kdy se s Ondřejem hádáme nebo kdy spolu kvůli konfliktu nemluvíme. Šli jsme do toho pěkně naplno, ale přesto jsem měl občas co dělat, abych se nesmál, protože je to pro nás neobvyklý terén. My se spolu totiž v životě nehádáme.

Měl jste výraznou roli také jako kapitán Korčák v úspěšné televizní minisérii He-rec, situované do padesátých let, kterou režíroval stejně jako Devadesátky Peter Bebjak - dají se tyto zkušenosti nějak srovnat? Přestože Plíšek a Korčák jsou asi dost odlišní policisté...

Jde o absolutně jiné figury. Dokonce ani to povolání policisty u nich neberu jako společný znak. Plíšek je kriminalista u mordparty, což naprosto obdivuji. Kdežto Korčák je estébák, čímž naprosto opovrhují.

Jak se Vám spolupracuje s režisérem Peterem Bebjakem? V čem vidíte jeho největší režijní kvality?

Především umí na place navodit příjemnou atmosféru. A pak ví, co točí a jak to chce natočit. Dokáže rychle a stručně postihnout, o co mu jde. Pojmenuje hned místa, která pro něj nefungují, a dá hned řešení. Zároveň herce nechává, pokud má co nabídnout, uplatnit svoji vizi a nenutí je na sílu do svých představ. Umí vyřešit situace, kdy není možné věci točit tak, jaká byla původní představa, a je nutné to okamžitě překopat. A to se při natáčení děje často, zvláště v dnešní covidové době. Kromě citu pro dobrá témata má Peter Bebjak s kameramanem Martinem Žiaranem svůj osobitý styl, který je, jak to říct, syrovější, opravdovější, je k figurám a situacím blíž. To mi vyhovuje.

Vzpomínáte si nějak na kauzy, kolem kterých se Devadesátky točí? Změnil se nějak v průběhu natáčení Váš pohled na ně? Jaké to bylo znovu oživovat poněkud temnou minulost?

Vzpomínám si z novin a televize na pohřešované podnikatele, sudy v Orlíku a na Jonáka a Discoland. Tenkrát mě z toho mrazilo a při natáčení mě z toho mrazilo ještě víc. Příběh je napsán bývalým elitním kriminalistou, je vyprávěn z pohledu vyšetřovatelů. Tudíž jsme byli zprostředkovaně nejbliž všem těm zločínům. Párkrát jsem mluvil s Josefem Marešem, exšéfem pražské mordparty a autorem Devadesátek. Byl to ten nejzasvěcenější vhléd, jaký jsem mohl dostat. A to samozřejmě změnilo moje letmé povědomí o těch kauzách. Všechno to zlo, temnota, hloupost, hamižnost, agresivita na mě vybaflly mnohem silněji.

KRYŠTOF BARTOŠ

POR. TOMÁŠ KOZÁK

„MŮJ“ TOMÁŠ KOZÁK JE V JINÉ ŽIVOTNÍ SITUACI

Jaká byla Vaše reakce, když jste nabídku na hraní v Devadesátkách dostal?

Byl jsem absolutně nadšený, pro mě mladý Kozák představuje první roli takového rozsahu. Nadšení po chvíli vystřídal děs, jelikož ztvárnit postavu, kterou hrál Ondřej Vetchý, znamenalo s mou tehdy prakticky nulovou zkušeností mnoho práce a přípravy. Devadesátky pro mě zároveň byly velkou zkušeností a školou. U dosavadních projektů jsem byl přítomen třeba šest natáčecích dní. Tady jich bylo padesát.

Máte nějaký vztah k původním Případům 1. oddělení?

Samozřejmě jsem je viděl a považuji je za zdaleka nejlepší českou kriminálku za poslední dobu.

Co myslíte, že by dobrému detektivnímu seriálu nemělo chybět? Jak to Vy sám s detektivkami máte – jste fanouškem?

Nejsem nějaký vyhraněný fanoušek detektivního žánru, dokonce mám pocit, že se u nás i ve světě detektivek natáčí snad až trochu moc, ale některé mě hodně baví. Naposledy mě dostal americký Mindhunter. Má spíš temnější atmosféru, je velmi realistický, skoro až dokumentární, je

tam minimum akčních scén, ale zato divák doopravdy nahlédne do hlavy zločinců i pod povrch policejní práce. Všechny tyto kvality mají i Devadesátky – a z toho mám velkou radost.

Jak už bylo zmíněno: ztvárňujete postavu, kterou v originálních Případech 1. oddělení hraje Ondřej Vetchý. Nakoukával jste jeho pohyby, gesta a snažil jste se je napodobit?

Ano, koukal jsem se kvůli tomu na Případy i víckrát, trochu jsem si z Ondřeje Vetchého bral. To je asi logické, přestože když jsem se ho ptal, jak to hrát, odpověděl mi, ať to hlavně nehraju jako on. Snažil jsem se to tedy nějak vybalancovat tak, aby tam bylo hodně ze mě, ale i z té původní postavy.

Když si vezmete mladého poručíka Tomáše Kozáka a majora Tomáše Kozáka tak, jak ho diváci znají z Případů 1. oddělení, je tam nějaká charakterová proměna? V čem je mladší Tomáš Kozák jiný a co mu naopak zůstalo?

„Můj“ Tomáš Kozák je v jiné životní situaci – doma má milující ženu a malou dcerku Majdu.

Zároveň na vraždách teprve začíná, často si neví rady, snaží se dělat správná rozhodnutí, ale ne vždy se mu to daří, jak v práci, tak v osobním životě. V práci se někdy snaží tak moc, že je to až trapné, doma se bohužel nesnaží skoro vůbec. Přesto je to rozhodně správný chlap, ale ještě ne takový borec jako v Případech 1. oddělení.

Nevíte, jestli už Ondřej Vetchý Devadesátky viděl, a neznáte případně jeho reakci?

Myslím, že už to viděl, ale žádnou zpětnou vazbu od něj zatím nemám. Samozřejmě jsem na ni ale zvědavý, stejně jako na další ohlasy. Doufám, že budou kladné. Já zatím viděl první díly a moc se mi líbily.

Čím myslíte, že si seriál diváky získá?

Určitě vším, co mají rádi na Případech – kvalitním scénářem, filmařinou i obsazením a hlavně tím, že si na nic nehraje. Nekopíruje zahraniční vzory, je autentický a svůj. Plus má oproti Případům snad ještě něco navíc – atmosféru devadesátých let, která je překvapivě temná.

Seriál se odehrává na základě reálných kauz, studoval jste je nějak?

Ano, snažil jsem se načíst všechno, co bylo do-

stupné – největší studnici informací však představuje pan Mareš.

Která z kauz vás nejvíce zaujala?

Všechny ty případy jsou zajímavé, z dnešního pohledu až bizarní, a nejbizarnější ze všech – podle mě – je postavička Ivana Jonáka. Je to k pláči i k smíchu.

Zmiňoval jste, že je Vám blízká devadesátková estetika a už před natáčením jste měl k tehdejší módě blízko. Změnil naopak seriál v něčem Vaše vnímání této doby?

Rozhodně ano. Mnohem víc jsem si uvědomil, že to nebyla jen euforie ze svobody, Havel a Rolling Stones na Strahově. Seriál zobrazuje temnější stránky té doby. Devadesátá léta v postkomunistických zemích mi teď něčím připomínají americký Divoký západ – taky to tu byla „země neomezených možností“, ale ne v úplně dobrém slova smyslu.

Před DAMU jste studoval psychologii – co Vás k tomu vedlo? A myslíte si, že to má vliv na to, jak hraje? Vcítujete se díky studiu lépe do postavy?

Po pravdě řečeno, psychologii jsem studoval jen dva semestry a nemám pocit, že by mě to nějak zvlášť ovlivnilo jako herce. Myslím si, že vzdělání hercům sluší, ale musím přiznat, že já osobně jsem se o lidech a jejich chování dozvěděl mnohem víc od lidí než z učebnic. Třeba když jsem pak pracoval jako dělník v hamburském přístavu. Takže studium psychologie sice asi v životopisu vypadá dobře, ale reálný dopad tolik nemá. Na DAMU vám pedagogové řeknou, že herectví je nakonec hlavně pudová záležitost, při které se musí přemýšlet, ale nemá se „přemyslet“. S tím souhlasím.

ONDŘEJ SOKOL

NPOR. FRANTIŠEK TŮMA

MÁLOKDY MÁ ČLOVĚK MOŽNOST BYT TAK „U PRAMENE“, JAKO KDYŽ TO PÍŠE JOSEF MAREŠ

Viděl jste předtím Případy 1. oddělení?

Ano, viděl jsem je a velice mě na nich baví autentický vhled scenáristy Josefa Mareše na to, co se skutečně stalo. To mě na tom přijde skvělé a fascinuje mě to i na Devadesátkách.

Vy v Devadesátkách ztvárňujete postavu, která v té partě Případů 1. oddělení už není. Jak byste ji charakterizoval?

Ano, ona v následujících dílech není z důvodu, že se zaplete s podsvětím a už z toho nedokáže vyběhnout. Samozřejmě se tím pádem neříká, o koho se jednalo ve skutečnosti – navíc jde o postavu, jejíž charakter je založený na několika reálných policistech. O to zajímavější je to však na ztvárnění.

Nedávno jste hrál v Rédlovi, což je detektivka z podobné doby. Jak devadesátky vnímáte?

Samozřejmě pro mě představují, co se týče oblečení, ne úplně šťastnou vzpomínku. Tehdy mi to přišlo příjemné – nyní je to však poměrně bolestivé setkání, i když teď se to zase vrací do módy.

Zmiňoval jste scénáře a to, že vycházejí ze skutečných kauz. Jak probíhala příprava?

Většina z toho, co se tam odehrává, jsou ikonické případy z devadesátých let, které jsme všichni prožívali a denně je sledovali. Tím pádem jsem si povědomí o nich nemusel nijak občerstvovat. Kdykoliv však byl na natáčení Pepa, tak jsme z něj tahali nejrůznější detaily.

Proč byste divákům doporučil, aby se na seriál podívali? V čem je to jiné oproti dalším detektivkám?

Detektivek je možná hodně, ale málokdy má člověk možnost být tak „u pramene“, jako když to píše Josef Mareš. Peter Bebjak je výtečný režisér a natočilo se to krásně.

VASIL FRIDRICH

MJR. IVAN PAUŘÍK

**PETER BEBJAK JE NESMÍRNĚ INTELIGENTNÍ
A CITLIVÝ REŽISÉR**

Co Vás přesvědčilo, abyste na nabídku hraní v Devadesátkách kývl?

Výjimečně atraktivní téma, skvělý režisér, výtečné obsazení a taky fakt, že jsem měl čas.

Ztvárňujete vedoucího oddělení – máte vůdčí ambice i ve skutečném životě?

Nemám pocit, že bych měl nějaké nutkání někoho vést nebo řídit. Možná by má rodina odpovídala jinak, tu a tam je asi mám tendenci trošku poposunout. Mít zodpovědnost za podřízené není žádná velká svoboda a té si já cením nejvíc.

Co považujete za klíčové vlastnosti vedoucího prvního oddělení v devadesátých letech? Disponujete některou z nich?

Na tuto otázku by vám mnohem lépe odpověděl autor scénáře, v těch letech sám policista

v aktivní službě, pan Josef Mareš. Já mám za to, že byl velmi nesnadný přechod od práce v socialistickém, výrazně politicky úkolovaném sboru k policii, která měla chránit zákon a pořádek ve svobodné společnosti. Za zcela zásadní ale považuji zásadovost, věrnost litere zákona a služební přísaze.

Moderujete pořad v rozhlasu, ve kterém vyzpovídáváte hosty. Dá se v tom najít paralela s výslechy na policii?

Já doufám, že mí hosté si nepřipadají jako na výslechu. Věřím, že jde o pozitivně vedený, posluchače obohacující dialog, ale ne zjišťování, kdy podezřelý říká pravdu a kdy lže.

Jak vzpomínáte na devadesátá léta Vy sám?

Jako na léta dospívání, opojného pocitu svobody, hrdosti na osobnost prezidenta Havla, skvělé muziky, počátku studií na pražské DAMU, ale taky prosakujících zpráv o neuvěřitelné drzosti a troufalosti podsvětí, které se rychle v nových časech zorientovalo, etablovalo a dychtivě propojovalo s nejvyššími politickými elitami.

Studoval jste případy, které jsou v seriálu zpracovány? Který z nich Vás nejvíc zaujal?

Všechny jsou plodem své doby, a všechny tak mají v sobě jistou míru neomalenosti a troufalosti. Je z nich taky cítit naprostá absence úcty k lidské důstojnosti a životu. Nejdopudivější je asi případ orlických vražd, kterými se náš seriál zabývá.

S režisérem Peterem Bebjakem jste se potkali při sérii Herec, teď šlo ale přece jen o větší objem práce. Jaké to bylo?

Peter je nesmírně inteligentní a citlivý režisér. Zároveň má dar přesně, sarkasticky a zábavně komentovat vše, co s děje na place i mimo něj. Herec vede poměrně nenápadně a jemně, ale s velmi přesnou představou o výsledku. S kameramanem Martinem Žiaranem tvoří skvěle sehraný tým, se kterým je mimořádné potěšení pracovat.

ROBERT MIKLUŠ

KPT. JOSEF KOREJS

POLICISTÉ V DEVADESÁTÝCH LETECH MUSELI MÍT VELKÉ CHARISMA, PROTOŽE S TĚMI ÚČESY A OBLEČENÍM, CO SE NOSILY, BY BYLI NAVŽDY SAMI

Vy v Devadesátkách ztvárňujete mladší verzi Josefa Korejse, kterého v původních Případech 1. oddělení hraje Miroslav Hanuš. Konzultoval jste to s ním nějak?

S Mirkem se známe z Divadla v Dlouhé, kde jsem s ním hrál v Hedě Gablerové od Jana Nebeského, takže jsem si mohl dovolit zvednout telefon a zavolat mu. Hodně se smál, když jsem mu prozradil, že mám hrát jeho mladší já. Postavu jsem s ním konzultoval a leccos se dověděl. Důležitý pro mě byl akcent na to, že je to dobrý policajt, a motiv podpantofláka.

Josef Korejs svým chováním v Případech rozhodně připomíná spíše negativní a nesympatickou postavu – bude to tak i v Devadesátkách, nebo šlo v mládí o větší sympaťáka? Užíval jste si tuto roli?

Tak v mládí ještě neměl pozici, takže se musí víc snažit, ale je samozřejmě vidět, že je kariérista a sólokapr. Taky hodně machruje, což je ostatním nepříjemné. Pomůže ovšem, když je třeba. Kluci z party vyšetřovatelů mě na natáčení začali říkat přezdívkou. Severokorejse. Takže užíval.

Diváci Vás běžně vnímají spíše jako představitele komických postav, i když v divadle hrajete záporáky poměrně často. Vnesl jste humor i do postavy mladého Korejse, nebo šlo tentokrát o ryzí protiúkol?

Hraju své postavy komplexně. Bez humoru

není žádná velká postava. A komické postavy potřebují smutné a vážné momenty, aby se s nimi divák ztotožnil.

Jaké je pro herce natáčení „dobovek“? Vy jste se v posledních letech objevil například v Dukle 61 nebo v Zátopkovi…

Dobovky mají své kouzlo. Člověk se do toho může ponořit a nastudovat svoji roli z různých stran. Oblečení, účesy, jazyk. To jsou všechno věci, které vám v tom pomůžou, a herec se do toho začne propadat. Actors studio jak vyšíté. Dobovky mám rád a ony mají rády mě. Zkusil bych něco z třicátých let, abych nemusel měnit účes. Teď jsem dost lítal v osmdesátkách. Jeden den Havel a druhý den jsem hrál Landovského. Bylo to zvláštní rozdvojení.

Jak Vy sám na devadesátá léta vzpomínáte?

Zvláštní doba. Hladová a nenasycená. Divoká a křehká zároveň. Vyrůstal jsem v tom, takže v tom vždycky už bude bohužel nostalgie.

Studoval jste nějak případy, od kterých se děj Devadesátek odvíjí? Která z kauz Vám utkvěla nejvíce v paměti?

Znal jsem ty kauzy všechny. Především od Jiřího Panznera, který je jeden z mých hereckých učitelů a zároveň se věnuje kriminalistice. Mám rád kauzu Discolandu Sylvie, protože Ivana Jonáka ztvárňuji ve hře Pusťte Donnu k maturitě v Divadle pod Palmovkou.

Bez jaké vlastnosti se podle Vás policista v devadesátých letech prostě neobešel?

Museli mít velké charisma, protože s těmi účesy a oblečením, co se nosily, by byli navždy sami.

Jak se Vám pracovalo s Peterem Bebjakem?

Peter Bebjak je skvělý režisér a myslím, že i bezva chlap. Jde z něho na place příjemný klid, což mi vyhovuje, a zdá se, že je to kvůli tomu, že ví, co dělá. To není málo. Může to být jen radost, když se potkáme znovu. A rád si střílí z herců! Raubíř.

SCÉNÁŘ

JOSEF MAREŠ
MATĚJ PODZIMEK

REŽIE

PETER BEBJAK

DRAMATURGIE

TOMÁŠ FEŘTEK

HLAVNÍ KAMERAMAN

MARTIN ŽIARAN

ZVUK

IVO BROUM

HUDBA

JURAJ DOBRAKOV

KREATIVNÍ PRODUCENT

MICHAL REITLER

VÝKONNÝ PRODUCENT

MATĚJ STEHLÍK

V HLAVNÍCH ROLÍCH

MARTIN FINGER
ONDŘEJ SOKOL
KRYŠTOF BARTOŠ
VASIL FRIDRICH
ROBERT MIKLUŠ

KONTAKT PRO MÉDIA

MAREK BLAŽIČEK

MOB.: +420 730 800 883

MAREK.BLAZICEK@CESKATELEVIZE.CZ

© ČESKÁ TELEVIZE 2022

WWW.CESKATELEVIZE.CZ

FOTOGRAFIE

WWW.CESKATELEVIZE.CZ/EPRESS

HTTPS://CTCLOUD1.CZECH-TV.CZ/S/094JJ0GXC0ELD4G

PAVEL.KRAL@CESKATELEVIZE.CZ